Timothy Zahn

DUEL

Timothy Zahn

Duel

Versiunea în limba română
UNCRIS

Bătălia pentru partea aceasta de oraş se terminase. Forţele Republicane au pierdut. Şi au pierdut rău de tot.

Comandantul Brolis s-a trezit brusc din somnul său neliniştit atunci când a sunat alarma de proximitate, cu mâinile căutând febril carabina-blaster DC-15. Crispat de durerea ce o simţea într-o parte, şi-a ridicat capul din piept şi a privit prin gaura căscată în peretele clădirii ruinate în care se adăpostise.

Ziua coborâse spre asfinţit în timp ce el a aţipit. Dar lumina crepusculară, la care se adăuga strălucirea flăcărilor, *flash*-urile armelor ce încă mai izbucneau în depărtare, era mai mult decât suficientă pentru a se vedea un *squad* de droizi combatanţi care-şi croiau drum prin rămăşiţele *squar*ului din faţa sa.

Cu un geamăt de durere, Brolis s-a străduit să se ridice în picioare. La prima vedere, părea a fi o totală risipă de timp, atât pentru droizii ce continuau să atace, cât şi pentru el să continue lupta cu ei. Toţi cei aflaţi sub comanda sa erau morţi, ultimele două *squad* fiind decimate în timp ce aşteptau în ruinele clădirii întăriri care n-au mai venit. Ştia că era doar o problemă de timp, până să-l lichideze şi pe el.

Doar că ei nu-l voiau mort. Îl voiau viu; şi-l voiau suficient de mult încât să continue să trimită droizi combatanţi, sperând să-l prindă în timp ce dormea.

Dar, nu acum. Atât timp cât avea un blaster încărcat şi puterea de a apăsa pe trăgaci, va continua să acopere pământul cu gunoaie – părţi arse de droid.

O mişcare uşoară de partea cealaltă a *squar*ului, în spatele droizilor combatanţi, i-a atras atenţia şi Brolis a făcut o grimasă. Desigur, până la urmă, nu vor mai face risipă de droizi şi se vor hotărî să termine jocul odată pentru totdeauna. Şi când o vor face, au mijlocul cel mai eficient, care aşteaptă în umbră: un droid supraînarmat, care se ridica deasupra grămezilor de moloz

pe cele două roţi imense şi cu lansatoare duble de rachete ce erau fixate pe el, în aşteptare. Ştia că acest droid de tip special fusese dotat cu rachete antipersonal de cea mai mică putere, pentru a putea distruge trupele fără a rade tot oraşul. Totuşi, o singură asemenea rachetă trasă asupra zidului, şi totul s-ar termina.

Dar până atunci, Brolis avea ceva de făcut. Ducând la umăr carabina-blaster, a centrat cătarea pe primul droid combatant.

— Arma ta, jos pune!

Brolis s-a întors, aproape pierzându-şi echilibru datorită precipitării. Vocea aspră venea din *spatele* său, unde nu se afla nimic altceva decât molozul unui şir de clădiri ce fuseseră distruse în luptele anterioare. Probabil era un fel de şmecherie.

Dacă era, era una a dracu’ de bună. Creatura ce se afla acolo era mică, cu piele verde, ochi mari, cu urechi şi mai mari. Sprijinită într-un toiag noduros, era îmbrăcată într-un fel de robă simplă purtată de cei din clasa de jos pe tot cuprinsul Republicii.

Şi avea un aer oarecum familiar.

— Comandant Brolis, eşti tu? a întrebat creatura.

— Da. Tu cine eşti?

— Întăririle tu cerut, sunt eu, spuse creatura sec. Spune mie: în fortăreaţa Axion, tu intrat?

Brolis s-a încruntat. *Acesta* era *întăririle* sale?

— Pentru scurt timp, a confirmat. De asta Separatiştii de acolo mă vor viu. Vor să afle cum am intrat ca să poată acoperi breşa din defensiva lor.

— Adevărat.

Creatura zâmbi, iar urechile îi fâlfâiră cu această ocazie.

— Pentru motiv asemănător şi noi dorim tu viu. Aici sunt eu de asta.

A ridicat toiagul arătând către exterior.

— O parte tu stai. Cu droizii rezolv eu.

Fără a mai aştepta permisiunea, şontâcăi înainte. Brolis s-a uitat, cu mintea prea blocată de uluire şi de durere datorită rănilor, pentru a mai încerca să-l oprească. Creatura s-a oprit chiar în faţa găurii, lăsând să-i scape toiagul jos, după care întinse înainte mâna cu trei degete. Cu o mişcare abia perceptibilă, un cilindru mic păru să apară de sub robă direct în mâna sa.

Un şuierat, *snap-hiss*, şi o lamă verde strălucitoare apăru la vedere.

Brolis şi-a ţinut respiraţia în timp ce memoria îi revenea, în sfârşit. Kamino – ambarcarea armatei Republicane de clone – o mică creatură văzută de departe, peste rândurile ordonate de ostaşi, în timp ce-şi conducea trupele în transportor.

Cu adevărat *întăriri*. Acesta era însuşi Yoda, Marele Maestru Jedi.

Probabil că şi droizii combatanţi ce se apropiau l-au recunoscut, sau poate era vederea sabiei-laser cea care a schimbat apropierea lor precautã, într-o bruscă năvală de atac frontal. Dar dacă speraseră că-l vor copleşi numericeşte, strategia lor a dat greş. Yoda nu s-a mişcat din locul unde era parcă înfipt, dar spada-laser i se rotea ca un vârtej respingând fiecare foc de blaster tras asupra sa. Unele ricoşau peste *squar* lovind ruinele din partea cealaltă, dar cele mai multe erau reflectate drept înapoi, asupra droizilor înşişi, zburătăcindu-i în resturi metalice.

După o jumătate de minut, se terminase. Brolis a clipit uimit, întrebându-se dacă întotdeauna e atât de simplu pentru un Jedi.

Şi-atunci, în cealaltă parte a *squar*ului, droidul supraînarmat s-a mişcat începând să înainteze.

— Atenţie! a strigat Brolis. E un…

Restul avertismentului său s-a pierdut într-un acces dureros de tuse. Dar Yoda se îndepărtase deja de el, cu sabia-laser pregătită să lovească în timp ce sărea din grămadă în grămadă de moloz. Droidul s-a orientat în direcţia micului Maestru Jedi, rotindu-se pentru a păstra lansatoarele de rachete aţintite asupra sa.

Şi-atunci, la mijloc între două grămezi de moloz, Yoda s-a oprit cu faţa spre droid ca şi cum l-ar fi provocat la un duel faţă-n-faţă. Droidul s-a oprit şi el, o clipă părând că se privesc unul pe altul. Apoi, aproape cu delicateţe, droidul a coborât lansatoarele şi o singură rachetă a şuierat prin aer.

Brolis s-a încordat, privind neajutorat cum racheta străbătea spaţiul. Ştia că sabia-laser a lui Jedi putea apăra destul de bine împotriva focurilor trase de armele blaster sau cele cu plasmă. Dar a încerca să blochezi o rachetă în acest stil, o făcea pur şi simplu să explodeze. Dacă Yoda nu făcea o mişcare rapidă, era sortit să moară.

Atunci, chiar când se păru că nu i-a mai rămas nici o şansă, Yoda a păşit liniştit într-o parte. Racheta a trecut prin spaţiul unde se aflase, explodând inofensivă mult în spatele lui.

De undeva din interiorul droidului s-a auzit un huruit enervant. Era pentru prima oară când Brolis auzea un asemenea sunet. O secundă-două păru să mediteze la următoarea

mişcare. După care, în succesiune rapidă, trei alte rachete au fost lansate, pe traiectorii strâns apropiate una de alta.

Yoda era pregătit. S-a înapoiat pe vechea poziţie ca să o lase pe prima să treacă, s-a aruncat la pământ când i-a trecut a doua pe deasupra capului, apoi s-a rostogolit şi a sărit în picioare la timp ca să o evite şi pe a treia. Se opri bine fixat pe picioare, în aşteptare cu sabia ridicată, pregătit din nou să riposteze. Brolis şi-a ciulit urechile, ascultând vreun indiciu despre ce va face droidul.

În depărtare a auzit nişte *click*-uri de calibrare.

— Fixează poziţia ta! a răcnit către Yoda.

Pentru că plămânii i s-au înecat într-un nou acces de tuse, putu doar să spere că avertismentul i-a fost auzit. Prin activarea dispozitivului de urmărire, droidul îşi seta rachetele să urmeze ţinta indiferent ce ar face aceasta. Singura speranţă a lui Yoda era să găsească adăpost înainte ca rachetele să obţină o fixare fermă asupra sa.

Dar el a rămas unde era, aşteptând. Coborându-şi din nou lansatoarele, droidul a lansat.

Şi iar, Yoda a sărit într-o parte atunci când racheta se apropia. Dar de data asta, ceva era diferit. În locul unei simple arcuiri prin aer, el îşi răsuci trupul într-o serie de rotiri ameţitoare, înainte şi înapoi precum un gimnast care execută un exerciţiu aerian complex.

Asupra rachetei a avut un efect surpriză. Începu să vibreze în zbor, cu vârful făcând stânga-dreapta de parcă ar fi fost confuză. Trecu pe lângă Yoda, încă vibrând, şi a continuat aşa până ce a explodat de partea cealaltă a *squar*ului.

Brolis a zâmbit uşor. Era acelaşi tip de manevră evazivă, înşelătoare, pe care o văzuse executată de piloţii de *starfighter* când voiau să scape de urmărirea unei rachete.

N-ar fi crezut că o fiinţă, fie şi un Maestru Jedi, poate duplica el singur o asemenea tehnică.

Şi, cel puţin la prima vedere, nici droidul. Din nou, un fel de urlet străbătu *squar*ul; şi deodată, în aer s-au aflat alte rachete.

Yoda era deja în mişcare, sărind şi răsucindu-se, trântindu-se la pământ şi sărind iar în picioare în direcţii neaşteptate, transformându-se pe sine într-o ţintă imposibilă chiar şi pentru un droid ultraînarmat care-l lua în colimator.

Brolis se surprinse strâmbându-se, pe măsură ce rachetele, una după alta, treceau inofensive pe lângă Maestrul Jedi, zguduind pământul şi inundând *squar*ul cu lumina de la exploziile îndepărtate. Una dintre rachete, care păruse că nu va rata, a virat cumva de pe traiectorie, atât cât să se lovească cu alta din salvă, şi amândouă au detonat la jumătatea distanţei dintre Yoda şi droid.

Pentru că explozia prematură a blocat temporar vederea droidului, Yoda a trecut abrupt de la apărare la atac. S-a năpustit cu sabia-laser asupra maşinăriei, rotind-o prin obscuritatea norului de fum produs de coliziunea rachetelor şi ieşind din el pe partea cealaltă.

Dar ţinta prezumtivă nu se mai afla acolo. Chiar în clipa coliziunii rachetelor, droidul s-a retras rapid spre marginea *squar*ului. Lama sabiei-laser a despicat aerul acolo unde se aflase; şi pentru că arma n-a întâmpinat rezistenţă, droidul a tras altă rachetă drept în ea. În ultima clipită sabia s-a pitit ieşind de pe traiectoria ei, şi a dispărut în cilindrul din mâna lui Yoda. Racheta s-a dus inofensivă să mai adauge un crater la peisajul de departe.

Şi cu asta barajul a încetat. Pentru câteva secunde Yoda şi droidul părură să se uite unul la altul, Apoi, mişcându-se încet, dar precaut, Yoda s-a retras înapoi la clădirea ruinată.

— Te-a lăsat să te retragi? a întrebat Brolis incredul.

— Deştept, acest droid este, a oftat Yoda, în timp ce trecea prin gaura din zid şi-şi recupera toiagul. Aproape destul în luptă nu permis mie. Nici rachete risipit degeaba atac. Oprit acum de asta, situaţie viitoare evaluată.

— Şi noi ce vom face? a întrebat Brolis.

Urechile lui Yoda s-au pleoştit.

— Singur distrus noi permite trebuie, a spus, a spus dezactivându-şi sabia şi arătând undeva dincolo de Brolis. Vino.

Brolis nu mai fusese în spatele ruinelor de trei zile, de când a avut convingerea că nu exista cale de scăpare pe acolo pentru el şi *squad*ul său. Acum păşea peste trupurile hăcuite ale soldaţilor săi, luptând împotriva durerii produsă de răni, întrebându-se ce are de gând Maestrul Jedi.

A aflat curând. Pe unde fusese doar grămezi de resturi din zidul prăbuşit, acum exista un tunel îngust, dimensionat ca

pentru Yoda, ce se strecura printre moloz. Deci, aşa apăruse atât de neaşteptat în spatele său!

— Multe mari caverne acolo, în costişa dincolo de parte aceasta oraş sunt, a spus Yoda. De ele dincolo, transport meu este.

— Da, cunosc acele caverne, a confirmat Brolis, încruntându-se.

Jedi s-a oprit în faţa intrării în tunel şi se uita spre înapoi, la el.

— Nu cred că pot să mă târăsc atât de departe, l-a avertizat Brolis, privind tunelul. Mărimea mea…

S-a întrerupt, când deodată, s-a trezit ridicat uşor de la sol, răsucit în aer şi plutind cu capul înainte spre tunel.

— Dar cavernele n-au nici o altă ieşire – a adăugat, hotărât să nu se arate surprins sau panicat în faţa aceste creaturi ce avea doar jumătate din dimensiunile sale – aşa că am decis că nu sunt de interes strategic pentru noi.

S-a încruntat când a fost „înfiletat” cu abilitate în tunelul îngust.

— Sau *există* o cale de ieşire pe care noi n-o cunoaştem?

— Cale ieşire nu este, a confirmat Yoda în timp ce se strecurau amândoi prin tunel. Prin partea clădire prăbuşită eu venit. Dar droid ştiut nu asta.

Tunelul a fost deodată zguduit în urma lor de o nemaipomenită explozie.

Grămezile de resturi prin care se strecurau s-au scuturat violent, unda de şoc declanşând o nouă revărsare de durere prin rănile lui Brolis.

— Ce-a fost asta? a icnit el.

— Droidul este, a răspuns Yoda, vocea-i sunând înfundat şi ca de la distanţă în urechile lui Brolis în care pulsa sângele. Nu mult durează, tem eu, doreşte el viaţa ta luat. Cred, acum să ucidă vine.

Încă o explozie a zguduit tunelul. De data aceasta, când şocul a ajuns la ei, Brolis a leşinat.

Când s-a trezit, şedea întins lângă un bolovan, privind în sus la tavanul înalt, slab luminat, din piatră. Rostogolindu-se cu grijă, s-a ridicat în genunchi şi a privit pe deasupra stâncii.

Se afla într-o cavernă imensă, asemănătoare unui dom, pe care Yoda o menţionase chiar înainte ca droidul să fi atacat.

Risipite pe jos, câteva bastonaşe luminoase îl dezvăluiau pe Maestrul Jedi stând într-o parte a cavernei. Cu ajutorul sabiei-laser tăia în perete o porţiune mare de rocă ce se întindea în sus pe peretele curbat până la tavan, iar în jos până de cealaltă parte, formând un fel de arcadă rudimentară în centrul cavernei.

Brolis s-a încruntat privind-o. El nu-şi amintea să fi fost vreo arcadă atunci când a explorat aceste caverne, în urmă cu două săptămâni. Oare îl înşelau ochii?

A rămas nemişcat. Pe deasupra zumzăitului produs de sabia-laser a auzit un alt sunet: scrâşnitul de roţi al droidului supraînarmat, ce se apropia.

Ceea ce însemna că planul lui Yoda a eşuat. Evident, sperase ca droidul va încerca să-l urmeze şi va rămâne înţepenit între mormanele de moloz suficient de mult timp ca el să facă o deschidere prin zidul cavernei. Dar cu perseverenţă şi cu câteva rachete bine plasate, droidul a reuşit să pătrundă printre dărâmături, a lărgit intrarea în cavernă şi i-a găsit.

Acum, se apropie. Iar ei erau prinşi în capcană.

Yoda a auzit şi el sunetul. Şi-a dezactivat sabia, şi a străbătut caverna, venind în spatele bolovanului lui Brolis.

— Ah – treaz, eşti tu, spuse Jedi. Bun. Acum, tu liniştit şi văzut.

În celălalt cap al cavernei, droidul a apărut la vedere. Ciclopianul său ochi fotoreceptor l-a zărit imediat pe Yoda şi s-a rotit ca să-l înfrunte. Lansatoarele erau aţintite şi pregătite, iar el înaintă.

A ajuns în centrul cavernei când, de la capetele arcadei de piatră, doi soldaţi-clone au apărut deodată la vedere şi au deschis focul.

Brolis a rămas cu gura căscată neîncrezător în timp ce blasterele trăgeau asupra droidului. Dar soldaţii săi fuseseră ucişi cu toţii în lupte. Unde mama dracu' îi găsise Yoda pe aceştia?

Droidul a răspuns instantaneu noii şi neaşteptatei ameninţări. Rotindu-se mult la dreapta, a tras o rachetă asupra soldatului-clonă de acolo, apoi s-a rotit în direcţie opusă şi a lansat alta asupra celuilalt soldat. Rachetele şi-au lovit ţintele la fix şi au explodat.

Însoţit de un monstruos dublu huruit, secţiunea inferioară a arcului s-a prăbuşit. Undele de şoc s-au propagat în susul

pereţilor, spulberând arcada în două cascade de piatră. Undele de şoc s-au întâlnit în vârful domului şi cu un huruit, restul de arcadă precum şi întregul centru al tavanului s-au prăbuşit.

Îngropând droidul sub o masivă grămadă de piatră.

Şi, în sfârşit, Brolis a priceput. N-a fost nici un soldat, doar seturi de armuri goale animate de aceeaşi putere misterioasă care, mai devreme, îl purtase prin tunel. Yoda nu încercase să taie o ieşire cu sabia, ci doar făcuse ultimele retuşuri la capcana de piatră instabilă care ştia că se va prăbuşi sub atacul droidului.

Exact aşa cum promisese, i-a permis acestuia să se autodistrugă.

— Comandante, vino, a spus Maestrul Jedi încet. Pe noi aşteaptă transportul meu.

SFÂRŞIT

